

шторму зникла електрика. Греґ і друзі запланували, що в суботу буде вечір ігор і нездорової їжі, але щойно зникло світло, батьки Хаді спробували заманити їх до настільної гри — сімейна традиція під час перебоїв із електрикою. Хаді умовив батьків дозволити хлопчикам проїхати невелику відстань до будинку Греґа на велосипедах, де натомість вони могли б зіграти в одну з нових настільних стратегічних ігор Греґа. Та щойно вони туди дісталися, Греґ переконав їх, що варто поїхати в піцерію. Він іще багато днів тому знав, що має зробити це. Його ніби тягнуло до того місця.

Чи, може, він усе неправильно зрозумів. Можливо, це буде все одно що ловити вітра в полі.

Греґ освітив коридор ліхтариком. Вони тількино оглянули кухню покинутого ресторану і були вражені, побачивши, що там і досі повно каструль, сковорідок і тарілок. Хто закрити піцерію, але залишив усе це? Вийшовши з кухні, вони опинилися поряд із великою сценою в одному кінці приміщення, яке колись було головною обідньою залою покинутої піцерії. Важка чорна завіса за сценою була опущена. Ніхто з хлопчаків не зголосився подивитися, що за нею... і ніхто з них не сказав, що бачив, як рухалася завіса, коли вони проходили повз сцену.

Хаді знову засміявся.

— Ліпше, ніж зависати із сім... гей, що це?

— Ти про що? — Сиріл спрямував промінь світла у бік погляду Хаді.

Греґ теж спрямував ліхтарик у дальній кут великої заставленої столами кімнати. Промінь світла впав на ряд незграбних фігур, що вишикувалися

вздовж брудного скляного прилавка. Яскраві очі виблискували, відбиваючи світло ліхтарів з іншого краю кімнати.

— Крутяк! — Хаді буцнув ногою зламану ніжку столу і попрямував до прилавка.

«Можливо», — подумав суплячись Грег. Одна пара очей, здавалося, дивилася просто на нього. Попри впевненість, яку відчував раніше, він раптом запитав себе, що він тут робить.

Хаді підійшов до прилавка першим.

— Це наркота! — він потягся за чимось і чхнув, коли пил здійнявся зі стійки.

Перш ніж вони вийшли з будинку, Грег запропонував усім узяти носові хустинки, щоб прикрити носи й роти, але він не зміг їх знайти. Він очікував знайти порожній ресторан, наповнений пилом, пліснявою, грибок і бог знає чим іще. Дивно, зважаючи на вологий прибережний клімат, єдиною гидотою, яку вони знайшли, був пил. Сила-силенна пилу.

Грег обійшов перевернутий металевий стілець і пройшов повз Сиріла, який стояв притулившись спиною до брудної колони з облупленою фарбою посеред обідньої зони. Якщо не зважати на один зламаний стіл і два перевернуті стільці, приміщення мало такий вигляд, ніби його просто потрібно ретельно прибрати, перш ніж приймати відвідувачів. Що, знову ж таки, було дивно. Грег знав, що знайде тут щось, але не очікував, що в приміщенні й досі лишатимуться посуд, меблі та... що ще?

Грег подивився на те, що тримав Хаді, і затамував подих. Це те, за чим він сюди прийшов? Чи не тому це старе місце кликало його?

— Що це таке? — Сиріл не наближався до прилавка.

— Думаю, це кицька. — Хаді повертів клоччастий вкритий хутром предмет, який тримав у руках. — А може, тхір? — Він тицьнув у предмет, хай би що то було. — Може, це аніматронік? — Хаді поклав його і освітив ліхтариком інші фігури вздовж прилавка. — Так, круто. Це призи. Бачите? — Хаді посвітив на застигли фігури своїм ліхтариком.

Це пояснювало схожі на печери ніші вздовж широкого коридору, через які Грег і друзі пройшли до обідньої зали. Маленькі ніші, мабуть, призначалися для гральних автоматів і гральних кабінок.

— Не можу повірити, що вони й досі тут, — сказав Хаді.

— Угу. — Грег насупив лоба, розглядаючи щось схоже на завмерлу морську видру і сплутаного восьминога. Чому вони й досі тут?

Стара піцерія простояла забита дошками під ударами прибережних штормів і морського повітря бозна-скільки часу. Будівля вочевидь була занедбана і видавалася не просто старою, а старезною, за крок до повного руйнування. Посірілі, обвітрені стінові панелі так вицвіли, що навряд чи можна було сказати, що це таке — назва піцерії давно зникла. То чому ж усередині все так добре збереглося? Ну, насправді не зовсім. Але з того місця, де стояв Грег, будівля видавалася достатньо міцною, щоб простояти ще років сто.

Грег і його батьки переїхали до цього містечка, коли хлопець навчався у першому класі, тому він добре знав це місце, але насправді не розумів його. Наприклад, йому завжди здавалося дивним, що

забита дошками піцерія залишилася недоторканою в місці, яке мало бути місцем відпочинку. Втім це містечко зовсім не схоже на розкішне курортне місто. Мама Грега називала його «вінегретом». Великі елегантні будинки містилися через дорогу від облізлих пляжних халуп, обвішаних брудними рибальськими сітками й поплавками і оточених великими старими брусами або зваленими на купу садовими меблями. На подвір'ї навпроти будинку Грега стояв на блоках величезний квадратний седан 1970-х років. А все ж, Грега цікавило, чому піцерія не може бути перетворена на щось корисне, замість залишитися перекошеною старою будівлею-примарою, яка практично волала місцевим дітлахам «влізьте сюди».

Утім, хай як дивно, та не схоже, що хтось залазив сюди раніше, до того як це зробили Грег, Сиріл і Хаді.

Грег розраховував, що вони знайдуть сліди, сміття, графіті — докази того, що інші «дослідники» вже навідувалися сюди. Але... нічого. Наче це місце було покинуте, занурене у формальдегід і зберігалось доти, доки Грег раптом відчув, що має прийти сюди.

— Закладаюся, що вони й досі тут, тому що це справді гарні призи, — сказав Хаді.

— Нікому ніколи не вдається виграти гарні призи, — втрутився Сиріл.

Він трохи наблизився до прилавка, але й досі був за метр від нього.

— Немає тут ніяких клоунів, Сиріле.

Грегові довелося запевнити Сиріла, що в покинутому ресторані не буде клоунів, щоб той погоди-